

Dětem při příležitosti Mezinárodního dne dětí

věnuje J. Lukášek
pracovník MěNV Smiřice

D Ě T E M

Vás děti, bílé, černé
a jiných barev pleti
Vás všechny „naše“ děti.
Dnes velcí světa „páni“
by do svých dlaní měli vzít
a slavnostně Vám přislíbit
ač rozdělení oceány a hor dálkou
neshody a spory, že už nikdy nerozhodnou válkou.
A Vám do budoucna dají pevnou víru,
že už navždy budete žít v míru.

Ve Smiřicích 1. června 1973

Význam Mezinárodního dne dětí

Mezinárodní federace demokratických žen spolu s jinými mírovými organizacemi uspořádala v dubnu 1952 ve Vídni pozoruhodné shromáždění – Mezinárodní konferenci na obranu dětí.

Sešli se v ní lidé, jejichž životním posláním je péče o děti, jejich blaho, zdraví a vzdělání. Byli tam dětské lékařky, vychovatelé, učitelé, spisovatelé dětských knih, sociální pracovníce, tvůrci hraček a četní rodiče. Ti všichni rokovali o osudech dětí na celém světě. Radili se o tom, jak pomoci dětem v zemích, kde nemají zajištěno to nejnáslednější k životu a jak vyburcovat čestné lidi, aby zabránili vraždění a mrzačení ve válce.

Konference se usnesla, aby 1. červen byl vyhlášen Mezinárodním dnem dětí. Vyzvala všechny čestné lidi, aby společně pozvedli své hlasy za mír a právo na šťastné, bezstarostné dětství.

Členské organizace Mezinárodní demokratické federace žen se významně podílely na formování charakteru a poslání tohoto svátku dětí. Z její iniciativy se v roce 1955 sešel ve Švýcarsku kongres matek, který přijal „Manifest“, vyjadřující naději, že všechny ženy a matky budou pracovat jednotně pro to, aby děti nebyly vystaveny útrapám války. V roce 1959 z podnětu MDFŽ přijímá Valné shromáždění Organizace spojených národů „Deklaraci práv dítěte“.

První svátek dětí v naší republice byl slaven v roce 1953 a děti díky naší socialistické společnosti mohou svůj svátek slavit radostně. A snaží se o to celá společnost. Závodní výbory ROH pořádají pro děti svých zaměstnanců výlety, zájezdy, Svaz žen různé besídky, karnevaly, školy a pionýrské organizace hry a tělovýchovné slavnosti.

Náš stát je si dobře vědom, že zdravé, dobře vychované děti, se správným přístupem k práci, jsou nejlepší zárukou dobrého hospodářského vývoje v budoucích letech a šťastného života nás všech. Proto neustále zlepšuje materiální podmínky v rodinách, výchovnou péči v zařízeních péče o dítě, zdravotnická opatření. Máme o matky a děti po zdravotní stránce kompletně postaráno, je radost se dívat na dobře živé, dobře oblečené děti. Ale žádné finanční zabezpečení nemůže nahradit citové strádání, ať již způsobené nezájmem rodičů o děti vlastní nebo pohodlností s výmluvou na nedostatek času. Je třeba si uvědomit, že v dětech pokračuje život dál, že ony jsou to nejdůležitější, co máme, že bez nich by náš život byl prázdný a málo hezký. Že pokojnému stáří klademe základy v nejuťlejším věku výchovy dítěte, při formování jeho citového vývoje, charakteru, lásky k práci, okolí, a je na nás, co uděláme pro to, aby nejen ony, ale i my byli šťastnější.

Věra Kutilová, vedoucí jeslí

Problémy obytného prostředí ve Smičicích

Celkový počet domů činí 471 – 466 trvale obydlených (z toho 355 rodinných domků, 76 bytových domů). Z celkového počtu domů trvale obydlených je do roku 1900 postaveno 148 domů (32 %), v období 1900–1945 248 domů (54 %) a od roku 1945 64 domů (14 %).

V uvedených domech je celkem 866 bytů.

Z uvedeného přehledu je patrné, že po roce 1945 bylo ve městě postaveno poměrně malé procento bytů (domů). Zároveň je zřejmé, že značné procento domů (postavených před rokem

1900) fyzicky i morálně zastaralo. Je tedy výstavba bytů prvořadým problémem města. Toho si je MěNV plně vědom a bytová výstavba se i u nás začíná realizovat. Postaveno od roku 1970 bylo již 36 bytových jednotek (24 + 12) v bytových domech, dalších 100 bytových jednotek se plánuje dokončit do roku 1975. Další byty v počtu cca 120 se předpokládá postavit v 6. pětiletce. Splněním volebního programu by do konce roku 1975 bylo postaveno (od roku 1970) celkem 136 bytových jednotek v bytových domech, v rodinných domcích se pak předpokládá postavit ročně celkem 10 bytových jednotek. Celkem tedy od roku 1970 do roku 1975 předpokládáme vzrůst počtu bytů o 185 bytových jednotek, tj. skoro 40 % stavu v roce 1970. To je radostná bilance; kromě toho – s přihlédnutím k vysokému stáří značného procenta bytového fondu – lze s uspokojením konstatovat, že výstavba se realizuje formou přestavby města, bez nároku na zábor zemědělské půdy.

Zároveň je třeba zdůraznit i ten fakt, že ve městě je realizována bytová výstavba komplexně, včetně příslušného vybavení občanského i technického. Dokladem toho je výstavba domu služeb v přízemí bytového domu o 24 bytových jednotkách v prostoru budoucího centra sídliště, dále samoobsluhy a pošty i výstavba dalších obchodů v přízemí bytového domu na Palackého třídě, výstavba tělocvičny u ZDŠ a konečně i připravovaná výstavba dalších prodejen v budovaném centru sídliště (po demolici stávajících domů). Je tedy MěNV prosazována koncepce komplexní tvorby obytného prostředí, čímž se nemohou pochlubit v současné době ani větší města. A je to koncepce správná, zaručující, že i lidé, kteří budou žít v takovém prostředí, budou spokojenější, odevzdávat společnosti maximum, začnou mít vřelejší vztah k obci, domovu, naší společnosti.

Pokud jde o možnosti rekreace ve městě, nejsme na tom nejhůře. Rekreaci dělíme na dlouhodobou a krátkodobou (provozovanou během pracovního týdne přímo ve městě či příměstské oblasti). Krátkodobou členíme ještě na polodenní (s max. 30' dojížděkou) a weekendovou (s dojížděkou max. 1–1,5 hod.). Nehovoříme o rekreaci dlouhodobé (dovolených) ani weekendové, vraťme se ke krátkodobé. Pro oddych ve městě slouží zámecký park, s jehož konečnou rekonstrukcí a rozšířením k pravému břehu Labe se uvažuje ještě v letošním roce.

Dále se uvažuje s rekonstrukcí tzv. parku Voženílkova, konečnou úpravou hřiště u školy a dostavbou velkého stadionu. Hůře je na tom město, pokud jde o koupání; bude třeba s konečnou platností dořešit problémy spojené s jeho umístěním a usilovat o jeho výstavbu v době co nejkratší.

Nedílnou součástí denní rekreace je i různá zájmová činnost, mezi kterou je třeba zařadit i činnost zahrádkářů. Pro ně je plánováno zřídit zatím menší kolonii v prostoru Grohovy zahrady.

Práce zůstává hlavním podílníkem času každého z nás – a tak nároky na úroveň pracovního prostředí by měly být co nejvyšší a realizovány v první řadě. Problémy tvorby pracovního prostředí nelze odtrhovat od péče o komplexní kulturní úroveň průmyslových závodů a podniků. V čem spočívá? V zabezpečení kulturní úrovně vlastního výrobního procesu a v kulturní úrovni stavby.

Pod pojmem kulturní úrovně výrobního procesu rozumíme zejména:

- zabezpečení kulturní úrovně vlivu výrobního procesu na pracovní prostředí i na všechny ostatní pracovní podmínky,
- zabezpečení kulturní úrovně vlivů výroby na celé životní prostředí v okolním území.

Kulturní úroveň stavby spočívá pak v úrovni působení stavby v rámci pracovního prostředí, ostatního životního prostředí na území závodu i v okolním území.

Na uvedené okolnosti se často zapomíná i pokud jde o některé závody našeho města; především se přehlíží problémy spojené se zabezpečením kulturní úrovně vlivů výroby na celé životní

prostředí v okolním území a nízká kulturní úroveň působení stavby (nynější Dřevotvar). Některé závody (Konzervárny) nemají zpracován konečný plán rozvoje, generel závodu; dochází pak k výstavbě či dostavbě (tvorbě pracovního prostředí) bez těchto plánů – tedy živelně a nahodile.

Přes všechny chvály lze prohlásit, že životní prostředí je i u nás oblastí značně zanedbanou; tato skutečnost vedla MěNV k tomu, aby se o problémech životního prostředí přestalo jenom diskutovat, ale aby se tyto problémy začaly skutečně řešit. Že se řeší, je ve Smiřicích vidět snad na každém kroku; není kousku organismu města, kde by se nekopalo, nestavělo, neupravovalo. Nelze se zatím – pro krátkost času, který uplynul od voleb – chlubit ničím, než dílčími výsledky. Jsou však vytvořeny předpoklady a podmínky pro to, abychom i na úseku tvorby životního prostředí, jeho kulturní úrovně a péče o něj, dosáhli požadovaných výsledků.

Pomozme i my všichni, aby ono z různých stran a pozic a s různou silou vyslovované heslo „vše pro člověka“ nezůstalo jenom heslem, ale abychom všichni na konci všeho našeho snažení onoho člověka viděli – člověka, který je základem a měřítkem hodnot životního prostředí, člověka jako společenskou bytost se všemi jeho nároky a potřebami, člověka jako to nejcennější, co na světě vůbec je.

Ať se nám tedy brzy podaří uskutečnit všechny záměry volebního programu pro Smiřice krásnější.

Ing. Vlad. Hájek, poslanec MěNV Smiřice

Vytápění domácností

ONV Hradec Králové, odbor místního hospodářství a cestovního ruchu, přípisem ze dne 24. 10. 1972 informoval národní výbory o zásadách pro uskutečnění rychlejšího přechodu obyvatelstva v ČSR na spotřebu ušlechtilých forem energie pro vytápění domácností od roku 1975. Tyto zásady byly vypracovány Českou plánovací komisí podle podkladů usnesení vlády ČSSR č. 1/72.

Podle těchto zásad byly pro Východočeský kraj stanoveny v dále uvedené tabulce počty domácností, kde se předpokládá uplatnění ušlechtilých paliv, kterými je míněn plyn, elektřina a topná nafta.

	Počet domácností, topených			
	plynem	elektřinou	top. naftou	celkem
1973	1.330	2.065	5.160	8.555
1974	1.400	4.150	6.060	11.610
1975	1.715	7.130	7.470	16.315
	4.445	13.345	18.690	36.480

Do plánovaných počtů domácností, uvedených v této tabulce, se nezahrnují domácnosti, které budou ušlechtilými palivy vytápěny nepřímou, to je z domovní nebo blokované kotelny, ale je v nich zahrnuta každá domácnost, která v uvedených letech začne těmito palivy trvale vytápět aspoň jednu místnost.

Potřebné počty plynových a naftových topidel jsou zajištěny tuzemskou výrobou a dovozem a současně jsou činěna opatření k zajištění dostatečného počtu akumulčních kamen. Vláda ČSSR uložila ministerstvu hutnictví a strojírenství zabezpečit potřebnou technickou úroveň všech spotřebičů, i plynulost zásobování instalačním materiálem a měřicími přístroji. Dále vláda ČSSR uložila Federálnímu cenovému úřadu ČSSR rozpracovat pro léta 1972–1975 možnost úpravy maloobchodních cen prací a podpořit tak zájem obyvatelstva o přechod na ušlechtilé druhy paliv k otopu.

Úkolem národních výborů je zabezpečovat v oblasti lokálního otopu přechod na ušlechtilá paliva, a to jak u staré bytové zástavby, tak u nové bytové výstavby, kde má docházet k přímému použití ušlechtilého paliva pro otop domácností místo topení uhlím.

Smiřice nejsou a v dohledné době nebudou připojeny na plynovod, proto zde přichází v úvahu topná nafta a elektřina. Je pochopitelné, že nikdo nebude nucen, aby tento moderní způsob vytápění domácnosti používal, i když víme, že hradecký okres je z hlediska čistoty ovzduší v ohrožené oblasti. Moderní způsoby vytápění se vžijí samy, právě tak jako kdysi se vžila pokojová kamna, která nahradila kamna s topením z venku.

Zalistujme ve „Vlasteneckém Zvěstovateli“ z roku 1823 a tam se o pokojových kamnech dočteme:

„Před několika lety zaobýčejnily se také do Čech kamna ty, sem tam jmenované švédské, německy Zugofen. Náchylnost k novotám vítala je, jejich pohodlnost se nemohla dost vynachválit, neboť člověk ani nemusí z pokoje, může si zatopit, tak novotáři velebili je. Ale pravý znalec ohně, tepla, přírody a rozumný hospodář nesmější tak, neb vítr fučí skrz kamna, žere oheň a vyfukuje teplo, že v nových kamnech shoří o třetí díl dříví více. Krom toho jest v nich tak nebezpečno, že člověk málo zapomena, šat připálí. Jakéž chvály tedy zasluhují kamna, jenž o mnoho dražší samy potřebují více dříví a dražší jeho přípravy, dávají náhlé, krátké a nepohodlné teplo, snadno se samy pukají, sežirají oheň, dělají kouř, nečistotu a neřád, outraty, nebezpečnství, potřebují neustálou bedlivost a omeškávání.“

Co by napsal tento „pravý znalec ohně“ z roku 1823 o dnešních plynových, naftových a akumulčních kamnech a dalších topných elektrospotřebičích si nikdo z nás nedovede představit.

Miroslav Jandík, stavitel – MěNV Smiřice

Zvyky a pověry v okolí Smiřic – dokončení

Mnoho nevysvětlitelného se pojilo k posledním dnům člověka. Každý chtěl vědět, kdy přijde jeho poslední hodina, a proto se k smrti pojí snad nejvíce pověr, kouzel a pranostik. Věřilo se, že již malé dítě si nese sebou na svět známky brzkého skonu.

Tak se například zde v okolí věřilo, že je-li malé dítě moudré a chytré, nedožije se dospělého věku. Dospělým se smrt hlásila různými znameními. Náhlá rána na okno nebo ve světnici, zastavení hodin, pád obrázku a zejména kříže ze stěny, samovolné otevření dveří, vytí psa k zemi, to vše byly známky toho, že z domu nebo z příbuzných někdo do roka zemře. Jistým znamením brzké smrti bylo to, seděl-li někdo u lože umírajícího a slyšel po třikrát zavolat své jméno. Pak do roka sešel ze světa.

Lidem hluboce věřícím v tato znamení mohly někdy psychické stresy a autosugesce skutečně způsobit tak vážné poruchy na zdraví, že se někdy pověra splnila. Potom ovšem byla její věrohodnost povýšena na pravdivost a lidová tradice ji dále a dále rozvíjela.

Věštění ze sna bylo a mnohde je dodnes velmi oblíbené, a proto sny o svatbě, bílém koni, bílé paní určovaly blízkou smrt někoho z rodiny. Pro zajímavost: ve Skandinávii ohlašuje smrt některého člena rodiny černý kůň a násilnou smrt černý kůň s krví na plecích.

Hlas zvonů byl často spojován s tajemnými účinky, a proto za různých okolností bylo zlé slyšet zvony, zejména umíráček.

Domácí zvířata, která vnímají neklid a neobvyklé daleko citlivěji než člověk, též byla zvěstovateli smrti. Vyjící psi, neklidní koně a podobně. Dokonce i ťukání červotoče v nábytku, tzv. umrlčí hodinky, věštilo smrt.

Spojení člověka s přírodou bylo pevnější a bezprostřednější než dnes, a proto i neobvyklé zjevy v zahradě (např. kvetl-li strom dvakrát do roka) věštily smrt majitele zahrady.

Ve stručnosti jsem uvedl lidové zvyky a pověry, které na Smiřicku a mnohdy i po celých Čechách byly a jsou někde stále dodržovány. Záměrně jsem vypustil ty, které jsou obecně rozšířeny, a které nebyly nikdy ve zdejším okolí obecně platné.

Na závěr bych chtěl pouze říci, že každá doba má své pověry a zvyky, které jsou potomkům po několika generacích nepochopitelné, případně jejich příčiny jsou vysvětleny, a tak se stávají často předmětem výsměchu. Stejně jako my se dnes třeba smějeme některým představám našich předků o příčinách a léčení chorob, budou se pravděpodobně budoucí generace smát našim představám a vysvětlování třeba létajících talířů, telepatii a dalších dnes nevysvětlitelných jevů, i když nebudou znát objektivní podmínky, za kterých byly tyto jevy zkoumány.

Budme proto i my rozumní, nesmějme se těmto zvykům, ale dívejme se na ně jako na výsledek nedostatečné možnosti poznat reálné a racionální v době, kdy boj o zachování života byl přednější než návštěva školy a umění číst a psát. Když si uvědomíme, že tyto doby nejsou tak dávno minulé a že i v naší republice byly před 50 lety oblasti, kde gramotnost byla 25–30 %, shledáme, že lidé mají více příčin k chápavému úsměvu než k výsměchu.

Ing. L. Kupka

90 let Českého svazu požární ochrany ve Smiřicích

Hasičský sbor ve Smiřicích byl založen jako jeden z prvních v severovýchodních Čechách, dne 22. července 1882.

Po první valné hromadě dne 26. 7. 1882 za přítomnosti 49 do sboru přijatých členů byl zvolen první výbor. Jména těchto funkcionářů nám dnes sice už nic neříkají – ať to byli pan Kučera, Nývlt, Čeněk, Hojný, Lefnar, Bartošek, Michal, Pádr, Vít, Litomiský, Pácalt a další – přesto však jim i dnes patří dík za ustavení organizace, která svými idejemi přečkala dvě světové války, hospodářské, politické i národnostní krize. Požární sbor byl chudý, neměl od doby svého založení po hospodářské stránce právě na různých ustláno a ze zápisů schůzí víme, že první finanční prostředky byly získány subskripční listinou, která sloužila jako náborový akt. Sbírka takto uspořádaná mezi smiřickým občanstvem vynesla ve městě 118 zlatých a pojišťovací společnost

cukrovarnická přispěla částkou 200 zlatých. První stříkačka byla ruční a byla zapůjčena sboru bankou Slavie za předpokladu, že všechno hasičské členstvo bude i u této banky pojištěno.

Výstroj, tj. oblek včetně pásu se sekyrkou, měl každý ve sboru vlastní, na činnost sboru bylo nutno vydělávat pomocí různých akcí, jako zábavy či plesy a hlavní příjem pro hasičskou pokladnu byl z darů přispívajících, od podniků a od bank, když ku příkladu za zdolání požáru na Trotině dostal sbor 20 zlatých. První hadice byly zakoupeny v roce 1883, byl to základní majetek a bylo to 100 m. Sbor jako takový byl založen jako fyzická ochrana proti ohni, ale tehdejší stanovy sboru určovaly, že ve svém středu musí mít i četu samaritní, a v lednu 1883 už byla uspořádána první zdravotní přednáška dr. Jedličkou „O možných úrazech při výkonu hasičském, kde život ohrožen byl“. Sbor však vedle této činnosti plnil i sociální úlohu ve městě tím, že už tehdy vedle svých možností přispíval na místní chudé školní děti, počín na tehdejší dobu velmi pokrokového smýšlení. Později byl založen fond pro výplatu pohřebného pozůstalým po zemřelých členech sboru.

Sbor se rozrostl z původních 49 členů na 95, což je na tehdejší poměry a s ohledem na počet obyvatel Smiřic číslo vysoké. Dne 21. srpna 1910 byla na hasičském sjezdu severovýchodní župy ve Smiřicích slavnostně přejmuta nová parní stříkačka. Byla zakoupena z darů a příspěvků i prostředků vlastních za tehdejších 10.400 korun.

Do první světové války odešlo ze sboru na první výzvu 19 členů a zbytek utvořil dopravní kolonu, která převážela raněné z nádraží v Josefově do tamější nemocnice. Tato kolona byla v činnosti po celou dobu války. Do druhé výzvy odešlo sloužit dalších 15 členů. Z těchto dohromady 26 členů se 4 domů nevrátili a pátý zemřel v roce 1928 (pro zajímavost byl to Ferdinand Široký). Mezi těmi, kteří se nevrátili, byl i otec Josefa Pikoly staršího.

Po skončené válce se vrátil hasičský život do původních kolejí a sloužil výhradně protipožární ochraně. Změna nastala jenom v samaritním oddělení, změnou na samaritní oddělení Červeného kříže. Za zmínku stojí, že od svého založení členové hasičského sboru byli i jako strážníci u povodní, kterých bylo na tehdejším povodí Labe dost, prakticky byly Smiřice ohroženy každoročně, hlavně v úseku Černožice, u Kašparových a mlýna.

V období mezi první a druhou světovou válkou docházelo postupně i ke změnám ve složení sboru, kde dosud měly převahu vrstvy obyvatel zámožných, majitelé domů či živností a kde později se dělníci stali páteří sboru. Jmenujme alespoň některé – Brouček Josef, Hloupý Josef, Hník František, Kudr Josef, Ramba Antonín, Sychrovský Josef, Šubrt Oldřich, Šimera Václav, Opletal Josef a další.

I nadále však sbor žil z darů místních příznivců, jak svědčí zápisy a z prostředků získaných službami v místním kinu, v divadle a při zábavách.

V roce 1931 byla na valné hromadě zvolena řada hasičů už nám známých jmen jako Z. Karpíšek, Škop František, Pádr Bohuslav, Šubrt Oldřich, Jelínek František, Šmída František, Hloupý Josef, Beran Josef, Holeček Josef, Opletal Josef, tedy lidé, se kterými mnozí z nás spolupracovali.

V roce 1932 bylo důstojným způsobem oslaveno 50. výročí založení sboru. Při této příležitosti se ve zprávě vykazovalo, že od založení sboru se členové zúčastnili celkem 114 požárů v místě a okolí. Zpráva dále říká, že sbor vlastnil 2 ruční stříkačky, 1 parní stříkačku, 1 rekvisitní vůz, 2 navijáky hadic, 550 m hadic, 1 kropící automobil, který přibyl do majetku sboru z darů smiřické spořitelny. Činných členů měl sbor 49 mužů, 3 samaritánky, čestných členů: 2 muži, přispívajících členů: 85 osob.

Na této slavnostní schůzi byl zlatou medailí odměněn Vít Václav za padesátileté členství a Karel Vácha za 40 let stříbrnou medailí. Diplomy za 20–25leté členství obdrželo 12 členů. Na této

schůzi bylo tehdejší starostou obce vysoko ohodnoceno dosavadní úsilí všech hasičů za plnění svých povinností.

V letech 1932–1938 byla podle dochovaných zápisů vykazována normální spolková činnost se všemi radostmi i starostmi, jak je život dobrovolné organizace přinášel. Postupně se objevovala ve sboru nová jména, některé funkce měnily osoby, myšlenka bratrství a smyslu pro občanskou dobrovolnou povinnost však zůstala.

Ani hospodářská situace sboru se valně nezlepšila a vzrůst majetku a finanční hotovosti lze přičíst z valné části spolkovému nadšení a přičinění. Opět jedním ze zdrojů příjmů byly služby pro kino a divadelní představení, jakož i služby při přednáškách a tanečních zábavách. Kromě vlastní hasičské činnosti rozrostla se přičiněním členů sboru dr. Zlámálík a Václava Šimery i zdravotně osvětová činnost. Byly v místě pořádány kurzy zdravotní osvěty a později byla zřízena i místní sborová škola (vedoucí František Spurný). Zde přednášeli p. Pádr, Rajchrt, Šubrt, Hník a další.

Tato činnost stojí za zmínku a dochované zápisy a pamětníci potvrzují, že tyto akce se u členů setkávaly s porozuměním a byly úspěšně zvládnuty po všech stránkách. Domníváme se, že tato tehdejší činnost zaslouží i dnes naši pozornost a uznání, může i dnes sloužit za vzor.

Na sklonku roku 1938 dochází k „úřední starosti“ o funkcionáře a jsou kádrováni: starosta sboru – Pádr Bohuslav, velitel sboru Rejchrt Jaroslav, náměstek starosty Jelínek František, náměstek velitele Škop František, pokladník Kubeš Stanislav, vedoucí samaritního kurzu Dr. Zlámálík Alois a jednatel Svoboda Josef. Ve vypracovaném hodnocení se závěrem říká, že „spolek hasičský nikdy nebyl ve své činnosti politický, jeho činnost pozůstávala výhradně z činnosti hasičsko-samaritní, vzdělávací ve smyslu technickém, jakož i ve směru výchovném pro dobro všeho lidství, bez ohledu na národnost, náboženství nebo sociální rozvrstvenost a členstvo se skládá ze všech vrstev obyvatelstva a spolupracuje na všech počinech, jež jsou humánní a nepolitické“.

Toto je ocitováno doslovně a je to pro dobu roku 1938–39 příznačné hodnocení sboru jako celku i všeobecné situace.

V té době měl sbor 42 členů a 4 ženy.

(Další část v čísle 19 Zpravodaje)